

Ljudje kot rastline

Osupljivo, kako drhtimo in trepetamo v visokem vetru
na nekem vrhu, na pečini, nad globeljo, držeč se za roke,

da ne bi padli. Mi - ženska, moški in otrok –, gledamo navzdol,
v obilje dvigajočega se zraka, ki gre prav do hrasta,

ki skrivenčen raste tik ob robu skal. – *Poglej dol, kako je globoko,*
pravi ženska otroku, in njegov pogled je nekaj časa

znotraj njenega pogleda kot seme v lupini, v želodu, a otrok
gleda brez strahu, le z začudenjem, v drobne krošnje

in kamnite stebre, ki se dvigajo globoko spodaj, v soteski.
Držimo se za roke kot negibni plesalci. Tako se nosimo,

dlan v dlani - naše roke se bodo spominjale drugih rok,
njihovih oblik, njihovega drhtenja, njihove vlage in toplote,

njihovih oprijemov, njihove gladkosti in hrapavosti, skladiščili
bomo oblike drugih teles kot nevidne zapise v skorjah, v listih,

v žilah. Spomin nanje zdaj izstopa iz nas kot vijugava senca
krošnje pod našimi nogami, in ko spet prepletamo svoje prste,

z njimi oblikujemo prazne prostore kot prostore med vejami.
Naše kože dišijo po prahu rastlin in eteričnih oljih, govorimo

z lišaji prekrute kamne, kot da je naša govorica bela mehka
eksplozija na trdni kamenini. Gledamo druge, kako prihajajo –

vidimo valovanje nešteti črnih debel po pobočjih,
z neštetimi vejami in vejicami, z viticami in listi, s pogledi

v pogledih, s semeni v lupinah, z želodom in žirom –, in spet
odhajajo na druge od sonca ožgane vrhove. Črna drobna sled prsti,

ki gre med skalami blizu nas, je kot neizrečen stavek, kot zaznamek
v prostoru, tisto, kar sva moški in ženska hotela povedati otroku

in kar otrok mogoče že ve; ljudje bomo morali kot rastline
prevzeti odgovornost, da iz preperevajočih kamnov nastane

nova prst, pustiti prostor za sajenje, za dež, za pokajoče lupine
plodov, pustiti prostor za tiste, ki prihajajo.

Akár a növények, az emberek

Megdöbrentő, hogy erőteljes szélben mennyire erőt vesz rajtunk a remegés
a csúcscok valamelyikén állva, a sziklán, a mélység fölött, kézenfogva,

egymást óvva a zuhanástól. Mi - a nő, férfi, a gyermek letekintünk,
az emelkedő levegő dagályába, ahogy feljön a tölgyig,

amely görbe háttal nő a sziklák mellett. *Nézz le, milyen mély*
- mondja a nő a gyermeknek és az ő tekintete egy ideig

a nőén belül reked mint a mag a héjában, a makkban,
de a gyerek tekintetében nincs félelem, csupán csodálkozás

ahogy az apró fakoronákat és kőoszlopokat figyeli, ahogy lentről,
a völgyoszoróból kiemelkednek. Kézen fogjuk egymást mint mozdulatlan táncosok.

Így tartjuk a másikat, tenyér a tenyérben – a kezünk a másik kéz emlékezetét
viszi majd tovább, formáját, remegését, izzadságát, melegét

a kézfogás érzését, sima és durva felületüket, archiváljuk másik testek
alakját mint láthatatlan jegyzeteket a kéregben, a levelekben

az erekben. Lábunk alatt növe fakoronák görbe árnyékaként lép
ki belőlünk emlékek és amikor újra összefonjuk ujjainkat,

üres teret teremtünk, ágak közti tért, bőrünkől növénypor- és eterikus olajillat árad
Mohalepte köveket mondunk ki, mintha beszédünk fehér puha

robbanás lenne a szilárd kövön. Azokra tekintünk, akik jönnek,
látjuk a számtalan fekete faderék hullámszását a lejtőkön,

számtalan ágaik- és ágacskaikkal, leveleikkel és kacsokkal, a tekintetek mélyén tekintetekkel
mint magvakkal a héjban, a makkban - és ismét eltávoznak más,

napsütötte csúcscokra. A föld fekete nyoma amely a közeli sziklák közt húzódik
mint kimondatlan mondat, mint jelölés a térben, amit férfi és nőként a gyerekek akartunk
elmondani

és amit a gyerek talán már tud; nekünk, embereknek akár a növényeknek
fel kell vállalnunk a felelősséget, hogy a porló kövekből

új föld legyen, hogy teret hagyjunk a vetésnek, az esőnek, a gyümölcsök
pattogó héjának, teret hagyjunk azoknak, akik útban vannak ide.

(Fordította: Balazsek Dániel)